

Sygn. akt I ACa 1031/19

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2021 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SA Adam Czerwiński

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2021 r. w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Spółdzielczej (...) w R.

przeciwko Gminie M. R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 28 października 2019 r. sygn. akt (...)

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanej Gminy M. R. na rzecz powoda Spółdzielczej (...) w R. kwotę 4.050 zł (słownie: cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 1031/19

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 października 2019 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził na rzecz powoda Spółdzielczej (...) od pozwanego Gminy M. R. kwotę 80.746,56 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od następujących kwot (pkt I):

a). 10.465,20 zł za okres od dnia 1 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty,

b). 26.072,31 zł za okres od dnia 1 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty,

c). 11.657,42 zł za okres od dnia 1 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

d). 17.653,96 zł za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

e). 14.897,67 zł za okres od dnia 1 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty procesu (pkt II).

Sąd Okręgowy ustalił, że od 31 sierpnia 2010 roku Spółdzielcza (...) jest organem prowadzącym Niepubliczne Przedszkole (...), które zostało zarejestrowane w ewidencji szkół i placówek niepublicznych prowadzonej w Urzędzie Miasta R.. Na mocy art. 90 ust. 2b ustawy o systemie oświaty powódka otrzymuje dotację z budżetu gminy na dofinansowanie bieżącej działalności oświatowej prowadzonej placówki.

Uchwałą nr (...) z dnia 4 listopada 2010 roku w sprawie trybu udzielania i rozliczania dotacji dla niepublicznych przedszkoli i innych form wychowania przedszkolnego oraz trybu i zakresu kontroli prawidłowości ich wykorzystania Rada Miasta R. w par. 2 za podstawę ustalenia wysokości dotacji przyjęła wydatki bieżące ponoszone na przedszkole publiczne przez Miasto R.. Dotacje są przekazywane w 12 częściach w terminie do ostatniego dnia każdego miesiąca.

Liczba dzieci w przedszkolu (...) wynosiła odpowiednio w latach: 2012 – 95, w 2013 – 238, w 2014 – 187, w 2015 – 172, w 2016 – 193.

Kwota wydatków na jedno dziecko w przedszkolu publicznym wynosiła: w 2012 roku – 654,99 zł, w 2013 – 704,96 zł, w 2014 – 708,35 zł, w 2015 – 800,66 zł i w 2016 – 757,07 zł.

Liczba dzieci uczęszczających do przedszkola powódki w poszczególnych okresach objętych pozwem nie była sporna. Ostatecznie poza sporem była także ilość dzieci uczęszczających do placówki publicznej. Obliczając kwoty przysługujących dopłat do dotacji za poszczególne lata należało planowane wydatki na przedszkole publiczne za poszczególne lata podzielić przez liczbę dzieci uczęszczających w ciągu całego roku do przedszkoli prowadzonych przez gminę, a następnie otrzymany iloraz pomnożyć przez stawkę 75%. Uzyskana w ten sposób kwota stanowiła wysokość dotacji na jedno dziecko, którą w ostatecznym rozrachunku należało pomnożyć przez liczbę dzieci uczęszczających do przedszkola prowadzonego przez powódkę. Również mechanizm tych wyliczeń nie był pomiędzy stronami sporny. W konsekwencji wysokość dopłaty do dotacji w poszczególnych latach winna wynieść: w 2012 roku – 10.465,20 zł, w 2013 – 26.072,31 zł, w 2014 – 11.657,42 zł, w 2015 – 17.653,96 zł i w 2016 roku – 14.897,67 zł. Sąd Okręgowy uznał stanowisko strony powodowej, poparte szeroką argumentacją faktyczną i prawną. W ocenie Sądu Okręgowego zebrany materiał dowodowy stanowił podstawę do uwzględnienia powództwa w całości w zakresie żądania zmodyfikowanego pismem procesowym z dnia 26 listopada 2018 r. Zgodnie z art. 90 ust. 2b ustawy (w brzmieniu obowiązującym w okresie i zakresie objętym sporem) dotacje dla niepublicznych przedszkoli (...) przysługują na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 75% ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach prowadzonych przez gminę w przeliczeniu na jednego ucznia (...). Miasto R. jest organem prowadzącym dla jednego przedszkola. W związku z nowelizacją powyższej ustawy, która weszła w życie 1 września 2013 roku, od momentu jej obowiązywania, obliczając wysokość podstawy, od której jest naliczana dotacja dla przedszkoli nie uwzględnia się opłaty za korzystanie z wychowania przedszkolnego oraz za wyżywienie. Sąd podziela argumentację przedstawioną przez stronę powodową, zgodnie z którą do ustalenia odejmowania dochodów z w/w opiat należy przyjmować za podstawę sprawozdanie (...). W konsekwencji za uzasadnione Sąd ocenił także stanowisko, zgodnie z którym do podstawy ustalenia wysokości dotacji przyjmować należy zarówno wydatki wskazane w rozdziale dotyczącym przedszkoli (80104), jak też wspólne dla całej oświaty z działu 801, z rozdziałów obejmujących kształcenie i doskonalenie zawodowe nauczycieli (80146), stołówki szkolne i przedszkolne (80148), zespoły obsługi administracyjnej szkół i przedszkoli (80114), pozostałą działalność (80195) i wreszcie realizację zadań wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy (80149). Zważywszy na tą ostatnią z wymienionych kategorii podkreślenia wymaga dodatkowo, że w okresie objętym pozwem nie było podstaw do uznania, że oddziały integracyjne, czy też przedszkola integracyjne stanowią odrębną kategorię placówek, tym bardziej, że ich wydatki, odmiennie niż w przypadku wydatków przedszkoli specjalnych, były ujmowane w tej samej kategorii budżetowej. Reasumując należało uznać, że do podstawy naliczania dotacji należy przyjmować wszystkie wydatki niezależnie od miejsca ich umieszczenia w budżecie wg ich ostatniego planu na ostatni dzień roku z wyłączeniem tych pozycji, które ustawodawca enumeratywnie wskazał; istotny jest fakt zaplanowania wydatków, bez znaczenia jest natomiast okoliczność, czy środki te wpływają na rachunek wydzielony, czy też niewydzielony. Pisemne uzasadnienie orzeczenia zawierające motywy rozstrzygnięcia zawarto na kartach 802 – 811 akt sprawy. Od powyższego orzeczenia apelację wniósł pozwany, zarzucając:

- naruszenie art. 1 KPC, poprzez przyjęcie, iż sprawa ma charakter sprawy cywilnej i podlega rozpoznaniu przez sąd cywilny, podczas gdy stosunek, jaki w związku z dotacjami nawiązuje się między dotującym i dotowanym nie nosi cech stosunku równorzędnego, a tym samym nie podlega rozpoznaniu w oparciu o przepisy procedury cywilnej. Ponadto naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, tj.: a. art. 233 § 1 KPC w zw. z art. 227 KPC poprzez dokonanie błędnej oceny dowodów i w rezultacie stwierdzenie, że do podstawy naliczania dotacji

należy przyjmować wszystkie wydatki niezależnie od miejsca ich umieszczenia w budżecie wg ich ostatniego planu na ostatni dzień roku z wyłączeniem tych pozycji, które ustawodawca enumeratywnie wskazał, w rezultacie czego błędne stwierdzenie, że istotny jest sam fakt zaplanowania wydatków, bez znaczenia natomiast okoliczność, czy środki te wpływają na rachunek wydzielony, czy też niewydzielony; b. art. 233 § 1 KPC poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonaniu jego oceny z pominięciem istotnej części materiału dowodowego przedstawionego przez pozwaną, co doprowadziło sąd do błędnego stwierdzenia, że do podstawy ustalenia wysokości dotacji przyjmować należy zarówno wydatki wskazane w rozdziale dotyczącym realizacji zadań wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy (80149); c. art. 232 KPC w zw. z art. 233 § 1 KPC w zw. z art. 244 § 1 KPC poprzez uwzględnienie powództwa i w wyniku tego przyjęcie, że strona pozwana nie udowodniła, że na podstawie złożonej dokumentacji Rb-28s ustaliła prawidłowo wysokość dotacji dla Przedszkola Niepublicznego (...) za poszczególne lata. Naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez ich niewłaściwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, tj.:

- art. 223 ust 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2019 r. poz. 869 ze zm. dalej: „u.f.p.”) poprzez uwzględnienie powództwa i w rezultacie przyjęcie przez sąd pierwszej instancji, iż obliczając podstawę wysokości należnych powodowi dotacji należy uwzględnić wydatki ujęte w planie wydatków rachunku dochodów jednostek, o których mowa w art. 223 ust. 1 ustawy o finansach publicznych, stanowiących załącznik do uchwały budżetowej; - art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, dalej „u.s.o.”), oraz art. 14 ust.1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 roku o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013, poz. 827), poprzez przyjęcie iż wpłaty rodziców związane z wyżywieniem i opieką gromadzone na rachunku odrębnym nie mogą być odliczane od kwoty wydatków budżetowych związanych z funkcjonowaniem przedszkoli publicznych z uwagi na niemożność ich zaliczenia do dochodu budżetu przy jednoczesnym ich zaliczeniu do tego dochodu, przy ustaleniu kwoty ogólnej wydatków na przedszkole publiczne; - art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, dalej „u.s.o.”), oraz art. 14 ust.1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 roku o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013, poz. 827) poprzez przyjęcie, iż Gmina M. R. miała obowiązek uwzględniać przy obliczeniu wysokości dotacji podmiotowej dla niepublicznego przedszkola kształcącego dzieci posiadające orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego - kwot znajdujących się w rozdziale 80149 i 80150 klasyfikacji budżetowej; - art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, dalej „u.s.o.”), oraz art. 14 ust.1 ustawy z dnia 13 czerwca 2013 roku o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013, poz. 827) poprzez przyjęcie, iż Gmina M. R. miało obowiązek wypłacić kwotę dotacji objętą roszczeniem pozwu, pomimo, że powódka zobligowana była do zwrotu kwoty dotacji faktycznie otrzymanej z powodu jej niewykorzystania. Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i zniesienie postępowania. W przypadku uznania braku podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i zniesienia postępowania, wniósł o: 1). zmianę zaskarżonego wyroku i wydanie orzeczenia co do istoty sprawy, 2). ewentualnie w razie uznania, że wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, 3). zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych a w razie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania o rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji kwestii kosztów instancji odwoławczej, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W odpowiedzi na apelację strona powodowa wносиła o oddalenie apelacji i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu za II instancję.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

apelacja pozwanego w żadnej mierze nie zasługiwała na uwzględnienie. Ustalenia faktyczne Sądu I instancji, istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie budzą wątpliwości i dlatego Sąd Apelacyjny przyjmuje je za podstawę własnego rozstrzygnięcia. Zostały one poczynione w oparciu o wszechstronne rozważenie całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, którego ocena, przeprowadzona w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jest pełna oraz zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Zarzuty naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. uznać należy za chybione z

uwagi na to, iż są wyłącznie polemiką z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego. Dokonując omówienia zarzutów zawartych w apelacji wskazać należy, że na uwzględnienie nie zasługiwały ani te, które dotyczyły naruszenia przepisów postępowania, ani te, które zarzucały naruszenie prawa materialnego. Jak wynika z analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niniejszej strony pozostawały w sporze co do tego, czy obliczając podstawę do ustalenia wysokości należnych powódce dotacji należy uwzględnić: wydatki ponoszone za pośrednictwem wydzielonego rachunku dochodów oraz czy kwoty zaplanowane w budżecie na przedszkola publiczne, czy też kwoty rzeczywiście wydatkowane. Okolicznościami leżącymi poza sporem były: wysokość wypłaconych dotychczas kwot z tytułu dotacji oraz obliczenia arytmetyczne uzasadniające wysokość dochodzonych przez powódkę kwot. Rozbieżność stanowisk stron dotyczyła wykładni przepisów i ich zastosowania do faktów, które pozostawały niesporne. W rezultacie dokonanych przez Sąd Okręgowy prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela, Sąd Apelacyjny uznał roszczenie powódki za uzasadnione w całości w zakresie żądania pozwu zmodyfikowanego pismem procesowym z dnia 26 listopada 2018 r. Zdaniem Sądu odwoławczego Sąd Okręgowy zinterpretował i zastosował przepisy prawa materialnego w sposób prawidłowy. Odnośnie pierwszego z postawionych przez pozwanego zarzutów Sąd Apelacyjny nie miał wątpliwości, iż w niniejszej sprawie przysługuje stronie powodowej droga sądowa. Kwestia możliwości dochodzenia roszczeń związanych z wypłatą dotacji, w przypadku gdy podstawą prawną są przepisy ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (tekst jedn.: Dz. U. z 2017 r. poz. 2198 z późn. zm.) została jednoznacznie przesądzona w dotychczasowym orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2019 r., sygn. III CZP 29/19, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2017 r., sygn. II CSK 773/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 listopada 2018 r., sygn. I ACa 1160/17, postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 października 2018 r., sygn. V CSK 173/18, z dnia 30 sierpnia 2018 r., sygn. V CSK 135/18, z dnia 19 czerwca 2018 r., sygn. IV CSK 61/18). Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 30 sierpnia 2018 r., sygn. V CSK 135/18 stwierdził, że: „kwestia dopuszczalności drogi sądowej do dochodzenia roszczeń o zapłatę dotacji na podstawie art. 90 u.s.o. została twierdząco przesądzona przez Sąd Najwyższy w dotychczasowym orzecznictwie”. Sąd Apelacyjny podziela poglądy wyrażone w wyżej powołanych orzeczeniach i w konsekwencji uznaje sprawę za podlegającą rozstrzygnięciu sądu powszechnego. Przechodząc do oceny zarzutu wliczania do podstawy naliczania dotacji wydatków ujmowanych w rozdziale 80149 zarzut ten należy uznać za chybiony. Podnieść należy, iż literalne brzmienie art. 90 ust. 1 i 2b ustawy u.s.o. wskazuje, że do wyliczenia dotacji należnych dla przedszkoli niepublicznych należy brać pod uwagę wszystkie wydatki bieżące przedszkoli gminnych, w tym także przedszkoli integracyjnych, czy też prowadzących kształcenie specjalne uczniów niepełnosprawnych. Zatem brak jest podstaw do odliczania od podstawy wyliczenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych wydatków ponoszonych na dodatkowe opłaty związane z wychowaniem przedszkolnym dzieci niepełnosprawnych w przedszkolach publicznych. W zakresie oceny kolejnego zarzutu uznać należy za tokiem rozumowania Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 20 kwietnia 2013 r., że w odniesieniu do zawartego w art. 90 ust. 2 u.s.o. pojęcia „ustalone w budżecie danej gminy wydatki bieżące ponoszone w przedszkolach publicznych” przyjąć należy, iż chodzi o wydatki przewidziane w budżecie danej gminy na funkcjonowanie przedszkoli publicznych. A więc w podstawie naliczania dotacji dla przedszkoli niepublicznych powinny być uwzględniane wszystkie wydatki bieżące ponoszone na funkcjonowanie przedszkoli publicznych, które zostały ujęte w planie finansowym. Są to zarówno wydatki pokrywane z dochodów własnych gmin, jak i opłat wnoszonych przez rodziców bez względu na to, z jakich źródeł dochodów konkretne wydatki będą finansowane.

Art. 90 ust. 2b u.s.o. w brzmieniu obowiązującym w czasie, za który powódka domaga się dotacji nie przewidywał pomniejszania tych świadczeń o koszty ponoszone przez rodziców. Dopiero nowelizacja tego przepisu z dnia 13 czerwca 2013 r. (Dz. U. poz. 827), która weszła w życie dnia 1 września 2015 r. stanowi, że dotacje dla niepublicznych przedszkoli niespełniających warunków, przysługują na każdego ucznia w wysokości nie niższej niż 75% ustalonych w budżecie danej gminy wydatków bieżących ponoszonych w przedszkolach prowadzonych przez gminę w przeliczeniu na jednego ucznia, pomniejszonych o opłaty za korzystanie z wychowania przedszkolnego oraz za wyżywienie, stanowiące dochody budżetu gminy, z tym że na ucznia niepełnosprawnego w wysokości nie niższej niż kwota przewidziana na niepełnosprawnego ucznia przedszkola w części oświatowej subwencji ogólnej otrzymywanej przez gminę, pod warunkiem że osoba prowadząca niepubliczne przedszkole poda organowi właściwemu do udzielania dotacji informację o planowanej liczbie uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji. Zatem dopiero od 2015 r. w skład kosztów stanowiących podstawę naliczania dotacji, nie wchodzi

koszty ponoszone przez rodziców na wyżywienie dzieci oraz wychowanie przedszkolne. W uprzednio obowiązującym stanie prawnym nie było ku temu podstaw. Powyższe wyjaśnienia potwierdza uzasadnienie do powołanej nowelizacji.

Kolejną zasadniczą kwestią jest sposób wyliczenia dotacji na jednego ucznia przedszkola. Także tutaj istnieje utrwalona judykatura, której główne tezy można sprowadzić do następujących twierdzeń:

- podstawę do ustalenia dotacji dla przedszkoli niepublicznych stanowią bieżące wydatki planowane w budżecie gminy na działalność przedszkoli, z wyłączeniem oddziałów przedszkolnych - w przypadku uczniów pełnosprawnych;
- zapis artykułu 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty jednoznacznie wskazuje na wydatki zaplanowane, a nie faktycznie zrealizowane;
- w przypadku uczniów niepełnosprawnych do wydatków zaplanowanych wlicza się także te, które zostały zaplanowane na poczet działalności oddziałów przedszkolnych,
- do wydatków bieżących zalicza się także wydatki ponoszone na funkcjonowanie zespołów obsługi ekonomiczno - administracyjnej przedszkoli oraz na doksztalcanie i doskonalenie nauczycieli.

Orzecznictwo potwierdzające powyższe tezy zostało wyrażone między innymi przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyrokach: I ACa 679/14 z dnia 27 stycznia 2015 r., I ACa 61/16 z dnia 24 sierpnia 2016 r., Sąd Najwyższy I CSK 348/16 z dnia 23 marca 2017 r., IV CSK 696/12 z dnia 20 czerwca 2013 r., IV CSK 732/16 z dnia 27 października 2017 r., Sąd Apelacyjny w Warszawie I ACa 272/19 z dnia 11 października 2019 r., Sąd Apelacyjny w Katowicach I ACa 645/19 z dnia 25 marca 2020 r. Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 29 września 2020 I ACa 48/19 – nie publ.

Należy podkreślić, że wbrew stanowisku pozwanego przepis art. 90 ust. 2b ustawy z dnia 7 września 1991 r. statuuje uniwersalne i stabilne kryteria, wyznaczające rozmiar świadczeń dotacyjnych gminy dla podmiotów prowadzących przedszkola niepubliczne (minimalny poziom 75% "ustalonych w budżecie gminy wydatków bieżących"). Dominujący w judykaturze pogląd wyraża się tym, że: "skoro dotacje gminy mają być przeznaczone na realizację określonych zadań (kształcenie, wychowanie i opieka), to dla określenia poziomu dotacji znaczenie mają jednak wszystkie kategorie wydatków ponoszone na realizację wskazanych zadań. Nie ma tu znaczenia sam sposób ich księgowania (wyodrębniania, np. na odpowiednim rachunku, wydzielonym lub specjalnym), czy także sposób (źródło) ich finansowania (np. ponoszenie opłat przez rodziców uczniów). Nie ma też znaczenia to, czy ustalone (zaplanowane) środki zostaną faktycznie wykorzystane w toku wykonywania budżetu gminy przez osoby zarządzające przedszkolami publicznymi". W przeciwnym razie zostałyby naruszone przyjęte w ustawie stałe wskaźniki proporcji wydatków z budżetu gminy (75%; kryterium proporcjonalności wydatków) - por. powołany wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2017 r. IV CSK 732/16.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela powołaną wyżej linię orzeczniczą. Oznacza to brak aprobaty dla stanowiska pozwanej gminy, a prawidłowe uznanie zasadności roszczenia powódki.

Przyjęcie przez Sąd Okręgowy prawidłowej wykładni, iż podstawę wyliczenia dotacji stanowią wydatki planowane w budżecie na określony cel jakim jest utrzymanie przedszkola publicznego musi w konsekwencji prowadzić do wniosku, że wydatki planowane uwzględniają także koszty wyżywienia (tak jednoznacznie Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku I ACa 679/14 z dnia 27 stycznia 2015 (k. 656 – 671 akt sprawy). Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie w pełni podziela zawarte tam stanowisko.

Po przesądzeniu zasady odpowiedzialności i składników wchodzących w zakres bieżących wydatków planowanych w budżecie gminy na działalność przedszkoli pozostała kwestia ustalenia wysokości należnej powódce dotacji. Liczba dzieci uczęszczających do przedszkola powodowej spółdzielni w poszczególnych objętych pozwem okresach nie była sporna. Poza sporem była też ilość dzieci uczęszczających do przedszkola publicznego. Na tej podstawie wysokość dopłaty do dotacji w poszczególnych latach, wynikająca z zestawienia znajdującego się na k. 687 akt sprawy, winna

wynieść: w 2012 roku – 10.465,20 zł, w 2013 roku – 26.072,31 zł, w 2014 roku – 11.657,42 zł, w 2015 roku – 17.653,96 zł, w 2016 roku – 14.897,67 zł, co daje łączną kwotę 80.746,56 zł.

Weryfikacja należnej kwoty dotacji była konsekwencją prostej operacji matematycznej polegającej na pomnożeniu liczby uczniów w danym miesiącu przez jednostkową kwotę dotacji na jednego ucznia. Dla przykładu w roku 2012 do przedszkoli publicznych uczęszczało łącznie 5.448 dzieci, kwota dotacji na jedno dziecko wyniosła 491,24 zł. Do przedszkola (...) uczęszczało 95 dzieci, kwota otrzymanej dotacji wyniosła 36.202,60 zł, natomiast prawidłowa kwota dotacji powinna wynieść 46.667,80 zł. Tym samym różnica za rok 2012 to 10.465,20 zł i jest to kwota należnej, niewypłaconej stronie powodowej dotacji zasądzona wyrokiem Sądu Okręgowego. Stosując tę samą zasadę Sąd prawidłowo dokonał analogicznych przeliczeń za pozostałe lata objęte pozwem, tj. 2013 – 2016. Zgodnie z dokonany wyliczeniem łączna kwota dotacji należna stronie powodowej wynosi 80.746,56 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, iż wyrok Sądu Okręgowego jest słuszny, a apelacja pozwanego nie zawiera uzasadnionych zarzutów i dlatego została oddalona jako bezzasadna na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł mając na uwadze wynik postępowania odwoławczego oraz treść art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie fachowego pełnomocnika przed Sądem II instancji, które Sąd ustalił w oparciu o § 2 pkt 6 w zw. z § 10 pkt 1 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.